

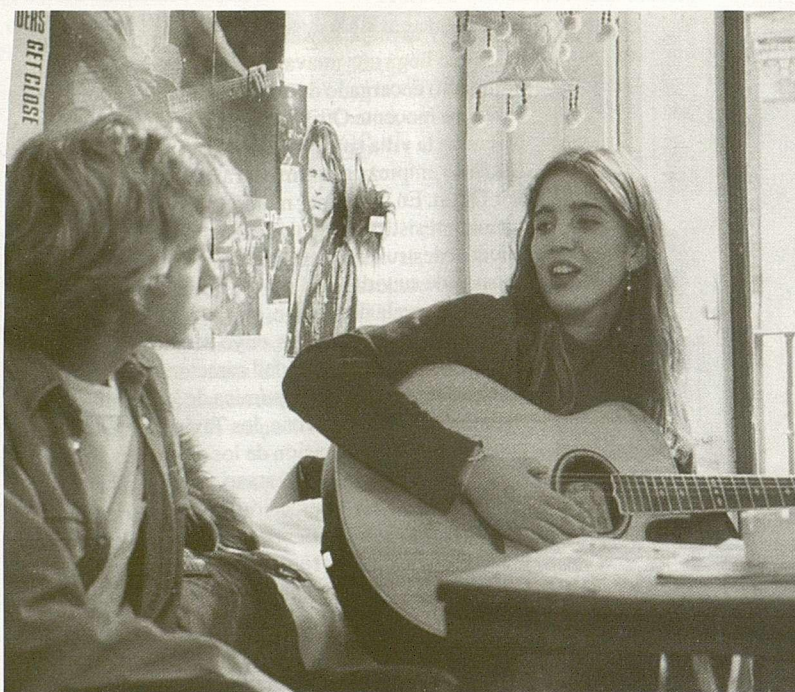

Iñaki Revesado

La buena vida

Hi ha dins el cinema espanyol d'aquests dos o tres darrers anys una mena d'eufòria nascuda d'una recuperació important de públic (que paga gairebé 700 pessetes per veure un film fet en aquest país), d'una nova generació de cineastes (tant de tècnics com d'artistes) i sobretot, d'una qualitat mitjana que ja la voldrien alguns dels més veterans. Entre aquests nous valors del cinema nacional, i parlant només de directors, no podríem oblidar noms com el de Iciar Bollain (amb la fresca *Hola ¿estás*

massa just. Encara que sigui jove (no arriba als 30 anys), la seva experiència en això del cinema és molta, si tenim en compte que en el seu entorn familiar es troben directors, productors, guionistes, actrius..., però, per damunt de tot això, si sabem que és el guionista d'alguns dels films de més èxit del darrer cinema espanyol: *Amo tu cama rica*, *Los peores años de nuestra vida* i *Two Much*. Tanmateix, ell mai s'havia posat darrera d'una càmera, i en aquest sentit, podem dir que *La buena vida* és el seu primer film.

sola?), el d'Héctor Quiroga (amb la seva inquietant *Fotos*) o el trio format per Miguel Bardem, Alfonso Albacete i David Menkes (amb la seva pseudo-provocació *Más que amor, frenesí*).

Arrossegats per aquesta eufòria, alguns pensen que tot producte nacional fet per un primer director ha de ser sinònim de bon film, i això, sens dubte, és un error. Estic pensant ara en dues pel·lícules, encara sense estrenar, com *A tiro limpio* (bastant fluixa) i *Esperanzas y Sardinas* (impresentable) que són una bona prova de que hem d'anar molt alerta i no deixar-nos dur per aquest intens optimisme.

Ficar David Trueba dins aquest grup de directors novells tal vegada no sigui

Coneixent els films esmentats no sorprèn el to d'aquesta pel·lícula, però caldria dir que la comèdia es mou en aquest cas per uns camins bastants més agredolços que en els films abans assenyalats i que més d'una vegada l'espectador es queda amb el somriure congelat.

Ajudat per un grup d'actors magistral, David Trueba construeix la història d'un nin-jove de tretze anys que si bé desitja deixar el seu món infantil (pensant, sobretot, en què això comportarà el descobriment del sexe), es veurà forçat a créixer molt més ràpid del que pretenia com a conseqüència d'uns desafortunats esdeveniments que el deixaran gairebé sol en la vida.

Acompanyant aquest jove, ens trobam amb un grup ben divers de personatges que l'ajudaran a sortir-se'n: una professora comprensiva (excel·lent Isabel Otero), mig maternal i tremendament dolça, que té la virtut, per al nostre protagonista, que sembla ser l'única persona del món adult que el pren seriosament, que ja no el veu com a un nin; l'amant del seu somni eròtic, representat per un jove un poc galtes però tendre, que finalment es convertirà en el seu millor aliat per aconseguir allò que més desitja; la seva tia, apareguda només perquè les circumstàncies l'obliguen, i de qui el jove acabarà per descobrir un passat insospitat i que no li agrada gaire; el seu padrí (per al qual David Trueba ha construït els més encertats dels diàlegs, deliciosament interpretats per Luis Cuenca) i que marca el tancament del cercle de la vida, com si nèt i padrí fossin un mateix personatge en dues etapes diferents de la seva existència... I enmig de tot això, el seu desig, que no és altre que la seva cosina, una al·lota un poquet més gran que ell, que li mostrarà la cara i creu de l'amor. És en aquest apartat on millor ens mostra el director la seva elegància. El naixement del desig, la inquietud provocada pel sexe desconegut, barrejada amb l'adolescent impaciència per perdre la virginitat, podien haver fet del film un manual de mals gustos, però, contràriament, és tal vegada aquí on ens dona els seus millors moments, plantejant el tema amb absoluta humanitat (llàstima que aquí hagi comès l'única errada, l'únic excés: la cita amb la prostituta és bastant difícil de creure), i descobrint-nos que el sexe pot ser dolç o pot ser amarg, igualment que l'amor, igualment que la vida... El que, en definitiva, ens vol fer veure David Trueba és que la vida d'aquest jove, com la de tothom, pot ser una bona vida o una mala vida, i que en el fet que sigui bona o dolenta, nosaltres hi tenim molt a dir. ♦

Director i Guionista: David Trueba,
Música: Antoine Duhamel,
Actors: Fernando Ramallo, Lucía Jiménez, Luis Cuenca, Isabel Otero, Joel Joan, Vicky Peña.